

Allerhøieste Resolution af 12te April 1871, men uden at dette har ført til noget Resultat, navnlig paa Grund af de store pekuniære Krav, som langt vilde overskride Islands Kræfter. Det har derfor staaet det nævnte kongelige Ministerium klart, at Sagen ikke vil kunne gennemføres ad nogen anden Vej end den, som Althinget nu efter hin Kommissions Anvisning er staaet ind paa, nemlig ved at sætte den attraaede Kystfart i Forbindelse med den alt tilfiede-værende Postforbindelse, en Ordning, der saantidig vilde være af stor Betydning for den danske Handel paa Island og sjerne den Misstemning, der nu finder Sted med Hensyn til, at det øvrige Land er saa godt som udelukket fra det Gode, som Postdampskibsarten paa Reykjavik igjortigt medfører. Ministeriet for Island har derfor paa det Indstændigste anbefalet, at Indenrigsministeriet i den nærmeste Fremtid vil søge at tilveiebringe en saadan udvidet Dampskibsforbindelse som den, hvorpaa Althinget andrager, og for hvilken det er beredt til at bringe forholdsvis meget betydelige Offre. Indenrigsministeriet har efter den saaledes givne Anledning paa sin Side underkastet denne Sag en omhyggelig Prøvelse og navnlig efter Anvisning af vedkommende Sagkyndige taget under Overveelse, hvorvidt i den af den nysnævnte Kommission afgivne udførlige Betænkning den Vej maatte være angivet, som eventuelt rettest vilde være at følge.

Det af Kommissionen fremsatte Forslag, hvortil her navnlig sigtes, gaar ud paa at lade det Skib, som skulde befare Islands Kyster, paa samme Maade som Postdampskibet paa hver Reise udgaa fra og vende tilbage til Kjøbenhavn, men saaledes, at medens Postdampskibet direkte gaar til Reykjavik, skulde Kystskibet fra Kjøbenhavn — over Bergen eller en Havn i Skotland — selvfølgelig med Anløb af Færøerne gaa til Beruffjord og videre Nord om Landet til Reykjavik og derfra hver Gang samme Vej tilbage til Kjøbenhavn. Da en saadan Fart imidlertid vilde medføre en betydelig Underbalance, vilde den, selv med et forholdsvis betydeligt Tilskud fra Island, ingen Udsigt have til at komme i Stand, med mindre den sættes i Forbindelse med Postdampskibsarten paa Reykjavik og udføres under det danske Postvæsens Medvirkning.

For en saadan Medvirkning fra det danske Postvæsens Side tale efter Kommissionens Anskuelser følgende Betragtninger.

Medens Udgangspunkterne eller Endepunkterne for den fra gammel Tid af vedligeholdte Postdampskibsart mellem Danmark og Island steds have været Kjøbenhavn og Reykjavik, har Farten dog ikke været indskrænket til denne Islands største og vigtigste By. Skibet har ogsaa anløbet Vestmannøerne og Sýðisfjorð, Seyðisfjorð, Berufjord og Gæfifjord, ja selv Akureyri paa Nordlandet og Önundarfjord paa Vestlandet ere anløbne en enkelt Gang i Aaret 1861. Da Postforbindelsen mellem Danmark og Island fra Begyndelsen af Finansaaet 1870—71 henlagdes under det danske Postvæsens Overbestyrelse, maa det antages, at det herved fra Postvæsenets Side har været tilfigtet at overtage Forbindelsen i samme Betydning, hvori den efter den fremadstridende traditionelle Opfattelse og Udvikling hidtil havde bestaaet. Under Henviisning hertil har Kommissionen henledet Opmærksomheden paa, at der kunde optages Spørgsmaal, om den danske Postbestyrelse ved den Postdampskibsart, som for Tiden er sat i Gang mellem Kjøbenhavn og Island, i Virkeligheden har etableret en saadan Forbindelse, som Loven af 2den Januar 1871 forudsætter, og navnlig om man i Fremtiden fra den danske Statskassens Side vil kunne blive staaende ved den nuværende Forbindelse, eller om denne for at fyldestgjøre Forudsætningerne i de givne Bestemmelser ikke vil være at udvide til en større Del af Island og navnlig til en større Del af Landet, end der vilde kunne bestrides ved det enkelte Dampskib, der hidtil har været i Fart. Kommissionen antager, at Besvarelsen af dette Spørgsmaal ikke er hævet over al Tvivl. Paa den anden Side erklæres den nuværende Ordning for ingenlunde fyldestgjørende for selve de danske Interesser. Ligesom nemlig en let Forbindelse med de forskellige Dele af Island maa være af Betydning for den overveieende Del er i Island, saaledes maa det særlig fremhæves, at Handelen paa Island for den aldeles overveieende Del er i danske her bosatte Kjøbmænds Hænder, og denne Del af den danske Handelsstand er derfor i høieste Grad interesseret i en lettet Forbindelse med de samme tilhørende Handelssteder paa Island.

Det vil heller ikke være uden Betydning, efterat Island har erholdt en særlig Stilling overfor Kongeriget, at den hidtidige Forbindelse mellem den islandske og den danske Befolkning vedligeholdes, og Intet vilde bidrage mere hertil end en mere tilfredsstillende Postforbindelse.

Indenrigsministeriet maa nu vel hævde, at Island ikke paa Bestemmelsen i § 6 i Loven af 2den Januar 1871 kan støtte et bestemt Krav paa, at der fra dansk Side drages Omkostning for Tilveiebringelsen af en mere udvidet Postforbindelse paa Island end hidtil, men igjortigt har